

בס"ד, ערב שבת קודש
פרשת בהעלותך
י"ז סיון ה'תשפ"ה
גיליון מס' 35 (1876)

זמני הדלקת נרות ומוצש"ק

ר"ת	מוצ"ש	הד"נ	י-ם
04:9	8:29	7:10	ת"א
9:01	8:31	7:25	ח"פ
9:02	8:33	7:18	

שב"ל הפרד"ס

עלון לתורה וחסידות

בהוצאת "מרכז תורני מוהרי"ל אשלג"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר רבי שמחה אברהם הלוי אשלג שליט"א
רחוב שד"ל 4, ת.ד. 707 בני ברק. טל: 03-5783481 פקס: 03-6493789

יוצא לאור על שמם ולזכרם הטהור של רבוה"ק
כ"ק מרן אדמו"ר המקובל האלוף הגה"ק רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוקללה"ה
ובנו כ"ק מרן אדמו"ר המקובל הגה"ק רבי שלמה בנימין הלוי אשלג זצוקללה"ה

כמה צריך לרחם

נתיב הדרש

בפרשתנו נאמר "כי תפגע שור אויבך או חמורו תועה השב תשיבנו לו" (כג, ד).
ובפרשת כי תצא (דברים כב, א) נאמר "לא תראה את שור אחיך או את שני נדחים
והתעלמת מהם, השב תשיבם לאחיהך".

וכתב הרמב"ן ז"ל שהפסוק הוסיף שם לומר "נדחים", כי "תועה" הוא מי שתעה
מדרכו ואפשר להטותו לדרך בלי עמל גדול, ועכשיו הוסיף "נדחים" שברחו והרחיקו,
ועוד, ששם הזכיר שהם נדחים נאבד ומכיון שאינו מוצא מעצמו את הדרך לבית בעליו,
עכ"ד.

אומר ה"חפץ חיים שמונה נוכל להתבונן, אם התורה חסה כל כך על ממונו של
ישראל, אפילו על חמורו או שני שתעה והרחיק מן הדרך, ומצוה לכל אחד להטותו
לדרך, כל שכן שיש לרחם על נפש מישראל שתועה מן הדרך, אפילו אם דרוש עמל
רב להשיבה.

והנה ידועה דרשת רבותינו ז"ל (ב"מ לא.) "השב תשיבם" – אפילו מאה פעמים.
ומזה נלמד גם לענינינו שצריך לעמול אפילו מאה פעמים להטות את התועים אל
הדרך הישרה – דרך ה'.

ובאמת בזמנינו אפילו חוטאים גמורים על פי רוב אינם חוטאים להכעיס את
בוראם ה', אלא "תועים בדרך" מפני שכמה פושעים מתעים אותם מהדרך, והרי
הם כשה אובד שאינו יודע איך לשוב אל בית בעליו, ומצוה רבה לרחם עליהם
ולהורות להם את הדרך הנכונה, וכמו שנאמר (לעיל יח, כ) "והודעת להם את הדרך
ילכו בה".

ומסיים ה"חפץ חיים": והנה ישנם אנשים בעלי תורה שה' נתן בהם חכמה ותבונה
וראויים להקרא בשם "רועי ישראל", ויש בכוחם לרפא את שבר עמנו ולהורות את
הדרך הסלולה אל ה', אנשים אלה אין להם לחשות בעת הזאת, כי על ידי שהם
מחשים, התועים בדרך נהיים אבודים לגמרי בהמשך הזמן, ודמוס יידרש מהם, אבל
אם הם דואגים להם ומשגיחים על מצבם ושומרים אותם מלהילכד ברשת היצר
הרע, שכרם גדול מאוד.

ברכות מזל - טוב

לידידינו היקרים והחשובים המסורים בלונ"ח למוסדותינו הק' רבות בשנים
ה"ה הרה"ח יוסף חיים יצחק ראם ומשפ' הי"ו
ובנו הרה"ח בצלאל שלמה ומשפ' הי"ו

לרגל שמחת הבר-מצוה לנכדם – בנם יניק וחכים כמר שמעון בנימין שיחי'
יהי רצון מלפני אבינו שבשמים: שיריו ממנו ומכל צאצאיהם רוב נחת וקדושה
המברכים

הנהלת המוסדות

מתפללי ולומדי בית המדרש

מערכת העלון

דברי חיוזק מוצאים אנו בספר הקדוש
"עבודת ישראל" שפירש את הפסוק
בפרשתנו "איש איש כי יהיה טמא
לנפש או בדרך רחוקה לכם או
לדורותיכם ועשה פסח לה" (ט, ו).
"איש איש כי יהיה טמא לנפש" –
כשנשמת אדם טמאה על ידי עוונות,
או בדרך רחוקה – או שהוא רחוק
מה, ואינו מרגיש חיות בעבודת ה', או
לדורותיכם" – או שהוא בדורות
המאוחרים שיהיה בהם הסתר פנים
גדול.

"ועשה פסח לה" – יתחזק באמונה
בה, כי קרבן פסח רומז לאמונה, מפני
שעל ידה שבר ה' את דעות הכפירה
של המצרים; שהעולם מתנהג על פי
הטבע על ידי המזלות. כי בזה שצויה
לשחוט את המלה – שהמצרים פלחו לו,
באמצע חודש ניסן שבו שולט מזל מלה,
הראה שאין למזלות שום כח ויכולת,
והכל הוא רק מה'.

זהו שהפסוק אומר: אפילו כשהאדם
נמצא בשפל המדרגה, אפילו כשמיא
את נשמתו והוא רחוק מה', יתחזק
באמונה.

ומסיים בספר "דברי אמונה" שכמו
כן, רומז קרבן הפסח על מסירות נפש,
כי בני ישראל קיימו את מצות קרבן
פסח במסירות נפש, ולא פחדו
מהמצרים שיהרגו אותם על ששחטים
את אליהם.

זהו שהפסוק אומר: כשהאדם נמצא
במצב ירוד: "ועשה פסח לה" – ימסור
את נפשו לה', ויהליט שמוכן ומזומן
להיהרג ולהישחט למען כבוד שמו ית',
ובכוחה של מסירות נפש יכול האדם
להתגבר על כל הנמיונות – אפילו
הקשים ביותר.

שבת שלום

בשביל הפרשה

בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות (ח, ב)

יש שבעה שערים באדם, שני עינים, שני אזניים, שני נקבי החוטם, והפה, וצריך האדם לקדש הו' שערים האלו, ולהתנהג בהם כל כך בקדושה, עד שיאירו כולם באור התורה.

וזהו ענין שבעת קני המנורה; דאור התורה העליונה נקרא "פני המנורה", ואמרה התורה "אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות".

עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם (ט, ח)

"עמדו ואשמעה כתלמיד המונחה לשמוע מפי רבו" וכו' (רש"י)

לכאורה יש לתמוה על משה רבינו ע"ה, שהרי היה ענו מאוד, וכאן אמר בלשון "עמדו ואשמעה" שזה נשמע לכאורה התנשאות קצת?

אך הענין כך הוא; האנשים הטמאים בפסח ראשון באו במרת נפשם לפני משה רבינו ע"ה ואמרו בלב נשבר ונדכה "למה נגרע" וכו' וכאשר ראה משה רבינו ע"ה את שפלות רוחו, היה מובטח שבקשתם תתקבל, שכך נאמר "לב נשבר ונדכה אלקים לא תבזה", ולכן אמר להם "עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם" – לכם דייקא, דבעבורכם יבוא אלי הדבור...

דברי יחזקאל

והאיש משה עניו מאוד מכל האדם (יב, ג)

לפעמים הענוה באה לאדם מצד חושבו פחיתותו נגד

רוממות הקב"ה, אבל לא נגד אדם אחר.

אך מעלת משה רבינו ע"ה היתה; שחשב את עצמו כאין אפילו "מכל אדם" – גם לעומת בני אדם היה חושב את עצמו כאין – וזה ענוה גדולה.

והאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה (יב, ג)

זה שה' פרט את מדרגתו של משה רבינו כאן, יש לבאר בס"ד על דרך תפלת רב המנונא זוטא (ברכות יז.) שאנו אומרים זאת אחרי תפילת שמונה עשרה "ולמקללי נפשי תדום ונפשי כעפר לכל תהיה" דלכאורה הלשון כפול הוא?

אלא שענינו; דלפעמים אדם הוא מהנעלבים ואינם עולבים אבל לא בגלל שאינו מתפעל בקרבו מהעלבון, אלא משום שיוודע ד"הנעלבין ואינם עולבים, עליו הכתוב אומר 'ואוהביו כצאת השמש בגבורתו' (גישן לו:), משום כך דומם ושותק, ומוזה גופא מרגיש התנשאות בקרבו, בחושבו כמה גדלה מעלת ענוותנותו – שיכול להתגבר על יצרו.

ועל כן התפלל רב המנונא "ולמקללי נפשי תדום" – ולא שתצמח לו התנשאות מזה גופא, אלא "ונפשי כעפר לכל תהיה" – כמו שעפר אינו מרגיש כלל כמה שכולם דשין עליו.

וכך גם השתבחה הפסוק במשה רבינו; שמוזה שדמם ושתק על עלבונו ששמע, מזה גופא גם לא התפעל, אלא "והאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה" – בבחינת "ונפשי כעפר לכל תהיה" – שכולם דשין עליו ואינו מרגיש.

ערוגת הבושם

הרב יהודה לב שליט"א
מחבר ספרי לב המועדים

**דינים מנהגים וטעמים
בעניני 'ראש חודש' – א**

ראש חודש הוקש למועד שנאמר (במדבר י י) "וביום שמהתכם ובמועדיכם ובראשי חודשיכם", וכן מובא בגמרא (תענית טו, ב): אין גוזרים תענית על הציבור בר"ה. ופירש רש"י שם: כיון שנקרא מועד. וכן כתב המשנ"ב (תכ ס"ק א) שר"ה הוא כמו יו"ט.

ר"ה מותר בעשיית מלאכה והנשים שנוהגות שלא לעשות בו מלאכה הוא מנהג טוב (שו"ע תיו א).

והטעם: כשאמר אהרן (שמות לב ב) "פרקו נזמי הזהב אשר באוני נשיכם" וכו', שמעו הנשים ולא רצו לתת נזמיהם, ולא עוד אלא שאמרו להם הנשים אתם רוצים לעשות פסל ומסכה שאין בו כוח להציל, ונתן הקב"ה שכרם של הנשים בעולם הזה שהם משמרות ר"ה יותר מאנשים (פרקי דר"א מה, הובא בטור תיו א, משנ"ב שם ס"ק ג).

טעם אחר: איסור מלאכה ניתן להם בשכר זריזות במלאכת המשכן והצלתן בעגל (תשב"ץ ח"ג סימן רמד).

טעם אחר: לפי שיש בו קדושה יותר מימות החול כיון שמקריבים בו קרבנות מוספים כמו יו"ט. ולכן נהגו הנשים לא לעשות בו מלאכה (לבוש תיו א, בא"ח שנה שניה פרשת ויקרא אות ב).

טעם אחר: שניתן לנשים רק ראש חודש ניסן משום שבו הוקם המשכן ושמהו הנשים בנתינתן למשכן שנאמר "וכל הנשים אשר נשא לבן אותנה", ואגב אותו ראש חודש משמרות כל ראשי חדשים של כל השנה (דעת זקנים פרשת ויקהל עה"פ ויבאו האנשים, ספורנו במדבר כח יא, אורחות חיים הלכות ר"ה אות ה, ספר המנהג הלכות חלל סימן מג).

הטעם שניתן להם דווקא שכר ראש חודש לפי שהמועדים נתקנו כנגד האבות, פסח כנגד אברהם, שבועות כנגד יצחק, סוכות כנגד יעקב וי"ב ראשי חדשים שהם גם נקראים מועדים כנגד י"ב שבטים וכשהטאו בעגל נטל הקב"ה קדושת ראש חודש מהגברים ונתן לנשותיהן לזכר שלא היו באותו החטא (טור תיו א בשם אהו"ר יחודה, לבוש שם א).

טעם נוסף: לפי שר"ה ניתן לנו על ידי תפילת חנה וכיון שניתנה על ידי אשה אין עושים הנשים מלאכתם (הר"י חיים פלאגי בספר קף החיים סימן לד סעיף חי על פי מדרש תנחומא פרשת וירא).

פעם באה אשה אחת באה לפני הרה"ק המהר"י, וכשדמעתה על לחיה סיפרה שבעלה נחלה ברוחו רח"ל, ואינו פונה לעסקיו ולצרכי ביתו מזה מספר שנים. המשפחה כבר דרשה ברופאים מומחים, אך הללו לא הועילו כלום. והנה כיוון ששמעה כי איש אלוקים הוא ורבים נושעו על ידו, מפצירה היא בו שיעזור גם לבעלה ויברכהו. כדרכו, ניסה המהר"י בתחילה לדחותה: "זכי רופא אני, או איש מופת?" אולם משחמשיכה להפציר בו בשברון לב, ציווה לה המהר"י להמתין מעט ונכנס לשעה קלה לחדרו, וחזר עם מכתב תחום עבור בעלה החולה, וביקש ממנה שתמסור לו את המכתב ותאמר לו שהוא שלח אותו.

האשה הודתה לרב ונסעה מהר לביתה, ומיד כבואה מסרה את המכתב לבעלה, וכפי ציוויו של המהר"י הוסיפה לו ואמרה כי הרב מסערהאלי שלח לו את המכתב הזה. לשמע דבריה התחיל האיש לרעוד, התייצב משתומם ופתח את המכתב וקרא בו על פריסת השלום מהמהר"י שולח לו, ומאז נתרפא לגמרי.

מקורבי המהר"י השתוממו על הפלא, אולם הוא בענוותנותו ביטל את הדבר מכל וכל, באמרו: "ראיתי בספרים כי כמו שבשורה טובה שמתבשר בה האדם בפתאומיות וכולל להופכו לשומה רח"ל, כן הדבר להיפך, ששומה שיתבשר פתאום בבשורה טובה – תוכל להחזירו לדעתו", וסיפר אז סיפור מאיש שנהיה אילם, ולאחר הרבה זמן פרצה שריפה בביתו, ומתוך הבהלה התחיל שוב לדבר. וסיים רבנו: "גם אני בראתי את צערה של האשה החלטתי לנסות בדרך זו, וחשבתי שאולי כאשר ישמע האיש שהרב מסערהאלי, אשר היהודים בעולם מחשיבים אותו לאדם גדול, שולח לו מכתב ודורש בשלומו, יודעוץ ויתרפא, ותודה להש"ת שהצליח דרכי..."

בימים ההם היתה אחת הבעיות המרכזיות בגולה, היתה חובת התייצבותם לצבא של צעירי ישראל. השירות הצבאי היה למשך כמה שנים והיה נעשה בין הגויים ובסביבות מרוחקות מיהודים, ורבים היו אשר נטמעו בין הגויים רח"ל. הרבה צעירים ממדינות שונות היו נוהגים אליו לקבל ברכתו שיצליחו להשתחרר, ואכן המון צעירים נושעו על ידו.

הנה"צ רבי שמואל רוזנברג, רבה של אונסדארף ובעל מחבר ספר "תולדות שמואל" מספר, שכאשר הוא בא בצעירותו לקבל את ברכתו של רבנו על שחרור מהצבא, פתח רבנו ארגו קטן ונטל מתוכו כוס מלאה במשקה מוזר, והשקה ממנו כמה טיפות, ולאחר מכן נודע שכל מי שרבנו השקה מאותה כוס ניצל מידם, שכן היתה הכוס מלאה בדמעות של בכי אשר רבנו שפך כעת אמירת תיקון חצות. נסתלק בכ"ג סיון שנת תרכ"ו, ומנוחת כבודו בעיר סערהאלי.

כיוון שמטמאים אותו למעלה, הרי הוא בדרך רחוקה מאותו המקום והדרך שורע ישראל אחוים בו, כי הוא אחוז בדרך רחוקה, שנתרחק מלקרב להם – לישראל, ולהתקשר בהם כמו שאתם מתקשרים. ועל כן כתוב "בדרך רחוקה להם", בנקודה על ה' דרחוקה. להורות שהכוונה הוא על סטרא אחרא הרחוקה מקדושה.

פקודא למעבד פסח שני וכו': מצוה שיעשו פסח שני על אלו שלא יכלו לעשות הפסח במועדו, שהיו בדרך רחוקה, או שנטמאו בטומאה אחרת. שואל: אם סוד הפסח – שהוא סוד האמונה שישאל נכנסו בה – שולטת בחדש ניסן, ואז הוא הזמן לשמחה, איך אלו שלא יכלו לעשותו במועדו, או שנטמאו, יכלו לעשות הפסח בחדש השני, הרי עבר זמנו?

אלא כיוון דכנסת ישראל וכו': ומשיב: אלא כיוון שכנסת ישראל – שהיא המלכות, מתעטרת בעטרת שלה – דהיינו במוחין דג"ר, בחדש ניסן, אינה מסירה הכתרים והעטרת ממנה, כל שלשים יום. וכל אלו שלשים יום מיום שיצאו ישראל מפסח, יושבת המטרוניתא בעטרתיה, וכל צבאיה בשמחה. ומי שרוצה לראות המטרוניתא יכול לראות. והכרוז קורא: כל מי שלא יכול לראות המטרוניתא יבא ויראה מטרים שננעלו השערים. מתי מכריז הכרוז. הוא ב"ד לחדש השני. כי משם עד שבעה ימים השערים פתוחים. מכאן ולהלאה סוגרים השערים, ועל זה מביאים פסח שני.

פירוש הסולם פרשת בחעלותך סעיפים נו, סח-סז, עב-עג

"וידבר וגו' במדבר סיני" (במדבר מ, א): אמר רבי אבא, מהו הטעם שהזכיר אותם כאן על הפסח. והרי כבר נאמר להם במצרים? ומשיב: אלא בשנה השנית היה, וישראל חשבו שהפסח אינו נוהג אלא במצרים, וכיון שעשו אותו פעם אחת במצרים, חשבו, שלא צריך יותר. בא הקב"ה והזהירם עליו, שלא יחשבו שעבר זמנו במצרים ואין צריך יותר. ומשום זה הזהיר במדבר סיני בשנה השנית, לתקן להם הפסח לדורי דורות.

"ויעשו וגו' את הפסח במועדו" וכו': שואל, מהו "ויעשו". שהיה לו לומר ויאכלו? אמר ר' יוסי: הרי למדנו, כל מי שמראה מעשה למטה כראוי, הוא כאילו עושה אותה למעלה, כיון שבשבילו נתעורר הדבר למעלה, הוא כביכול, כאלו עושה אותו. וכבר למדנו.

"איש איש כי יחיה טמא" וגו': שואל, "איש איש" ב' פעמים, למה? ומשיב: אלא הפירוש הוא: איש שהוא "איש" – דהיינו שהוא ראוי לקבל נשמה עליונה, והוא פגם עצמו שאין השכינה העליונה שורה עליו. מהו הטעם? משום שהוא גרם, שהוא טמא את עצמו. ועל כן כתוב "איש איש", שפירושו, שראוי להיות איש, והוא טמא את עצמו, שלא ישרה עליו קדושה שלמעלה.

"או בדרך רחוקה": זה הוא אחד מעשרה מקומות שהם מנוקדים בתורה. וכולם באות להראות איזה דבר. מהו "בדרך רחוקה" – כי יש נקודה על ה' של רחוקה? הוא משום, שאדם שמטמא את עצמו, מטמאים אותו למעלה.

שה הגאון רבי שלום שבדרון זצ"ל - המגיד הירושלמי:
על האדם להזהר בכל דיבור ומעשה, קטון כגדול, משום
שאין בידו לדעת מה יולד יום, מה תהיינה התוצאות.
בכדי להמחיש את הדבר, היה רבי שלום מספר מעשה
נורא ואיום, המהיריד לב כל שומע, ועל הכלל כולו יצא
ללמד!

איש נכבד, גבאי הקהילה בעיירה אחת, בא פעם לראדין,
לבקר בהיכלו של הגאון הצדיק בעל ה"חפץ חיים" זצ"ל.
כאשר נכנס אל הקודש פנימה, הכיט בו ה"חפץ חיים", נזף
בו, וגירשו בכובשת פנים.

נדהם האיש, נרעש ונפחד, ולא הבין פשר דבר. אולי
משגה הוא - חשב לתומו. ניגש אל הגאון ושאלו: ילמדנו
רבינו, מה פשעי ומה הטאתי כי יגרשני מביתו, וכי ירחק
אותי בבזבז ובקלקל?

השיב לו ה"כהן הגדול": דע לך, כי הקולר תלוי בצווארך,
מה ששלושה מליון יהודים נחנקים, ומובלים לכפירה תחת
שלטון הבולשביקים! ככל הצרות והרעות - אתה אשם!

למשמע דברים אלו, שה"חפץ חיים" מאשימו באשמה
נוראה כזו, לא הבלוי היהודי הלז, ופנה בתמיהה: רבי! אני?
שאני אגרום כל כך המון צרות?!

לא רק שמעולם לא הרעותי לשום נברא, הלילה, עוד זאת
כמוני ככולם - מתאנה ומבכה אני מרה על גורלם של
היהודים האומללים, וכיצד, אפוא, יחדשני רבינו, ויתלה בי
אשמה רבתי שכזו?

אכן, היום אתה בוכה, אמר ה"חפץ חיים", אבל מה היה
אז, לפני שנים?...

המשיך ה"חפץ חיים", ופירש את דבריו: ודאי זכור תזכור,
כי היית פעם גבאי של התלמוד תורה בעיירה פלונית. אחד
הילדים שם, יתום מאב, היה שובב גדול, והיה מרבה לעשות
מעשי קונדם. עד שפקעה מידת הסבלנות שלך, והכרעת
לגרשו מהתלמוד תורה, ולהרחיקו.

ברכות מזל - מוב

לידידי היקרים והחשובים

ה"ה הרה"ג ישכר דב הכהן גליק ומשפ' הי"ו
ראש הכולל 'לב פנחס' בבית מדרשו
לרגל שמחת נישואי הבן הי"ו

הרה"ח אברהם ויצהנדרל ומשפ' הי"ו
לרגל שמחת הולדת הבן הי"ו

יה רצון מלפני אבינו שבשמים: שירוו ממנו ומכל
צאצאיהם רוב נחת וקדושה

המברכים

הנהלת המוסדות

מחפלי ולומדי בית המדרש

מי הכריע? - אתה ולא אחר!

ומה שמו של הילד? - לייבל מרוצקי.

ומה נעשה אתו לאחר מכן? - כיון שלא היו לאמו מספיק
אמצעים, נטלה אותו אמו האלמנה ומסרה אותו לבית
הספר של הגויים.

הילד הקטן הזה, שהיה בעל כישרון נדיר, שיכול היה
לגדול ראש ישיבה, ולהשפיע על אחרים... נעשה לא אחר
מאותו רשע "ליאון מרוצקי" - עוכר ישראל, מנהיגם של
ה"בולשביקים"!

מעתה, אמור נא לי - סיים ה"חפץ חיים" את דבריו
הקשים כגידים - בשל מי הרעה הזאת? במי יש לתלות את
העוול והאשם, לכל אותן צרות צרורות? לא כך?
ובכן, כלך לך מביתי, אל תוסף ראות פני!
ישמע חכם ויוסף לקח, ויזהר שבעתים על מעשיו!

שביל לנוער

שאלות בהומש - פרשת השבוע עם פירוש רש"י

א. איזה שבר קיבלה מרים משמים על כך שהעבכה שעה
אחת עבור משה כאשר הושלך ליאור?

א. שנתרפאה מצרעתה. ב. ששמעה את קול ה'. ג. שהעם לא
נסע עד שהתרפאה. ד. כל התשובות אינן נכונות.

ב. מדוע הפריד ה' את אהרן ומרים ממשח טרם שנוף בהם?

א. כדי שלא ישמע משה שאהרן ננף. ב. משום שאומרים רק
מקצת שבהו של אדם בפניו. ג. כדי שלא יתגנה משה. ד. כל
התשובות נכונות.

שאלות בספר "קיצור שולחן ערוך" סימן מ"ד

ג. אם אדם מסתפק אם בירך ברכת המזון; מה יעשה?

א. אינו צריך לברך. ב. צריך לברך. ג. מחלוקת. ד. אם עדיין
שבע (שאו ברכת המזון דאורייתא) - יברך.

ד. מתי אומרים בברכת המזון "אותנו בני ברית כולנו
יחד"?

א. בעיר שכולה נכרים. ב. אם יש נכרי בבית בזמן שמברך.
ג. בחוץ לארץ. ד. כשגוי הכין את האוכל.

לוח הדף היומי בזהר עם פירוש הסולם מהזור יא (תשפ"ח)				
יום	תאריך	זוהר פרשת	עמודים	סעיפים
שבת	יה סיון	פנחס	קלד-קלו	שסב-שסט
א'	יט סיון	פנחס	קלז-קמא	שע-שפ
ב'	כ סיון	פנחס	קמב-קמח	שפא-שצא
ג'	כא סיון	פנחס	קמח-קמט	שצב-תא
ד'	כב סיון	פנחס	קמט-קנב	תב-תח
ה'	כג סיון	פנחס	קנב-קנז	תט-תמו
ו'	כד סיון	פנחס	קנז-קס	תטז-תכב
שבת	כה סיון	פנחס	קסא-קסד	תכג-תלא